

Harul lui Dumnezeu - Autor necunoscut

Versete călăuzitoare: Tit 2.11-13

Tit 2.11-13: Pentru că harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire tuturor oamenilor, s-a arătat, învățându-ne ca, după ce am tăgăduit neevlavia și poftele lumești, să trăim cu cumpătate și cu dreptate și cu evlavie în veacul prezent, așteptând fericita speranță și arătarea gloriei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos.

I.

Harul lui Dumnezeu! - Ce câmp vast, imens, plin de cele mai bogate și mai prețioase roade, se deschide înaintea ochilor noștri când auzim acest singur cuvânt: „Harul lui Dumnezeu”! - un tezaur plin de bogății inepuizabile, de argint, de aur și de pietre prețioase strălucitoare. Harul unei căpetenii puternice de pe acest pământ este cu siguranță ceva prețios, de dorit; dar ce este el în comparație cu harul lui Dumnezeu? Ca o singură picătură, și nici măcar o picătură pură, în comparație cu inundațiile cristaline ale unui lac mareț, ale cărui adâncimi nu pot fi măsurate de nicio creatură.

Harul lui Dumnezeu! - Cât de dulce și de plăcut sună acest cuvânt în urechile unui păcătos condamnat la judecata veșnică! Cât de mângâietor și înviorător vorbește inimii pelerinului credincios pe drumul său printr-un pustiul obositor și periculos!

Foarte remarcabilă este legătura în care apare acest cuvânt prețios în pasajul citat mai sus (Tit 2). În prima jumătate a capitolului, apostolul vorbește despre comportamentul care se cuvine celor care mărturisesc că aparțin creștinismului, corespunzător poziției în care se află. El vorbește despre lucrurile la care bărbații în vârstă și femeile în vârstă ar trebui să fie sânguincioși, apoi descrie comportamentul femeilor tinere, descrie trăsăturile de caracter ale tinerilor credincioși și, în cele din urmă, se oprește asupra a ceea ce se cuvine să facă un slujitor sau o slujitoare față de stăpânii lor în detaliile vieții de zi cu zi: ei trebuie să fie supuși stăpânilor lor, făcându-se plăcuți în toate, fără să contrazică sau să fure ceva, ci „arătând toată buna credincioșie, ca în toate să împodobească învățătura Dumnezeului nostru Mântuitor”. Apoi se spune: „Pentru că harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire tuturor oamenilor, ...”.

Cititorul trebuie să observe expresia „pentru că” din acest loc. Expresia „pentru că” introduce întotdeauna o justificare a celor spuse anterior. La fel este și aici. La ce ar folosi să adresăm îndemnuri, precum cele tocmai menționate, unor creaturi care, prin natura lor, iubesc exact opusul a ceea ce se spune, care sunt răzvrătite, interesate de ele însele și egoiste, dacă harul lui Dumnezeu nu ar fi apărut și nu i-ar fi transformat pe bieții selavi ai lui satan, care lăncezesc în lanțurile păcatului, în copii liberi și răscumpărați ai lui Dumnezeu și în slujitori și robi ai lui Isus Hristos?

Dar există un alt motiv pentru care expresia „pentru că” este remarcabilă. Omul vede doar ceea ce are în fața ochilor. El nu poate judeca inima și motivele ei. El trebuie să se mulțumească cu *comportamentul* creștin exterior al unui credincios. Dar Dumnezeu examinează inima și cântărește

motivele; Cuvântul Său se ocupă de impulsurile interioare, de sursele din care izvorăște comportamentul exterior, și le reglementează. Da, chiar mai mult; niciun comportament exterior, oricât de frumos ar fi, nu poate să-L satisfacă pe Dumnezeu și să fie plăcut în ochii Săi, dacă nu provine dintr-o inimă care este supusă harului Său mântuitor și care este zilnic influențată și călăuzită de puterea acestuia. Regulile de comportament nu pot fi date celor a căror inimă nu s-a supus „ascultării credinței”. La ce le-ar putea fi de folos, din moment ce atitudinea inimii naturale este vrăjmașie împotriva lui Dumnezeu? - Așadar, cât de frumoasă și de potrivită este expresia „pentru că”!

„Harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire tuturor oamenilor, s-a arătat”. Când s-a arătat? Atunci când Isus a venit în această lume pentru a împlini lucrarea de răscumpărare; când Dumnezeu Și-a revelat dragostea Sa de nepătruns, „bunătatea și dragostea de oameni” [Tit 3.4] prin trimiterea și jertfirea singurului Său Fiu născut. În trecut, Dumnezeu a vorbit deseori oamenilor prin gura profeților; dar acum, El vorbește *în Fiul*, un limbaj de dragoste atât de puternic și de mișcător al minimii, încât niciun om și nici un înger nu este capabil să-l înțeleagă pe deplin.

Da, harul lui Dumnezeu s-a arătat, *aducând mântuire tuturor oamenilor*. Nimeni nu este exclus. Mântuirea lui Dumnezeu nu este destinată unui popor deosebit, nu este destinată unei clase selecte de oameni, excluzându-i pe toți ceilalți. Nu, ea este atotcuprinzătoare, cuprinde tot pământul. Cât de prețios este să știm aceasta, să o găsim exprimată atât de simplu și de clar în Cuvântul lui Dumnezeu!

„Cine însetează”, „cine vrea” [Apocalipsa 22.17], așa vorbește harul lui Dumnezeu. Nimeni, nici măcar cel mai păcătos și cel mai îndepărtat de Dumnezeu, nu poate spune: Nu există mântuire, nu există har pentru mine. Nu, limbajul dragostei divine se adresează *tuturor*, fără excepție; harul și mântuirea există pentru toți, fără excepție. „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, *pentru ca oricine* crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă.” (Ioan 3.16) O, dacă s-ar deschide mai multe inimi pentru a primi mântuirea divină; dacă s-ar deschide mai multe buze pentru a striga: „Doamne, ai milă de mine, păcătosul!”

Într-un anumit sens, chiar și lumea necredincioasă înțelege și apreciază sensul cuvintelor: „aducând mântuirea tuturor oamenilor”. Ea știe foarte bine că acolo unde se predică cuvântul crucii și se acceptă creștinismul, chiar dacă poate doar în exterior, morala și educația prind rădăcini și se nivelează terenul pentru o conviețuire pașnică și o dezvoltare prosperă a țării. Autoritățile și conducătorii acestei lumi sunt foarte conștienți de influența extraordinară pe care o are creștinismul asupra păstrării ordinii în societate și a păcii sociale.

Dar, oricât de benefice ar fi aceste efecte ale harului divin, nu le putem numi decât „efecte secundare” ale creștinismului; în niciun caz, însă, nu putem vedea în ele împlinirea, sau măcar o împlinire parțială, a cuvintelor: „aducând mântuirea tuturor oamenilor”. Mântuirea, pentru a cărei introducere s-a arătat odată harul lui Dumnezeu, este infinit mai prețioasă și mai glorioasă. Dumnezeu S-a arătat în bunătatea Sa desăvârșită pe o scenă de decădere și moarte, generată de păcatul omului, pentru a aduce eliberarea completă de nenorocirea temporală și veșnică a copilului păcătos și pierdut al omului. Harul lui Dumnezeu a introdus mântuirea și eliberarea în această lume, unde păcatul, moartea și puterea diavolului caracterizau starea omului; a înfruntat toate consecințele îngrozitoare ale păcatului și le-a înlăturat pentru credincios, chiar dacă, atâta timp cât acesta se află încă într-o stare de slăbiciune și imperfecțiune, el nu se bucură încă pe deplin de rezultatele eterne ale acestei înlăturări.

Harul lui Dumnezeu s-a arătat - cât de plăcut și în același timp înduioșător este acest fapt în sine, ca să nu mai vorbim despre consecințele sale! Acolo unde domneau doar întunericul și moartea, ura și dușmănia, unde nedreptatea și violența își urmau cărările lor îmbibate de sânge, unde suspinele prizonierului, strigătul celor asupriți, plângerea văduvei și a orfanului și jalea celor săraci și bolnavi se înălțau până la cer, harul lui Dumnezeu, bunătatea și dragostea de oameni a Dumnezeului nostru Mântuitor (Tit 3.4) s-a arătat pentru a aduce lumină și viață, pace și mântuire, răscumpărare și eliberare; așa cum Isus Însuși a citit odată în sinagoga din Nazaret, înaintea urechilor celor adunați: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să vestesc captivilor eliberare și orbilor vedere, să pun pe cei zdrobiți în libertate, să vestesc anul plăcut al Domnului” (Luca 4.18,19).

Da, harul lui Dumnezeu s-a arătat, Numele Lui să fie lăudat veșnic pentru aceasta! Și ce a adus el? Am făcut deja aluzie la aceasta, dar trebuie să revenim. Pentru a înțelege în linii mari rezultatele acestei intervenții a lui Dumnezeu în har - înțelegerea deplină va avea loc doar în veșnicie - *trebuie să ne amintim unde se află omul prin natură*, unde l-a adus păcatul. Cuvântul lui Dumnezeu descrie starea lui ca fiind complet stricată și înstrăinată de Dumnezeu. În sens spiritual, omul este „mort în greșeli și păcate” [Efeseni 2.1,5; Coloseni 2.13]; el este departe de Dumnezeu, necurat, nedrept, nelegiuit, vrednic de ură și condamnare, nepotrivit pentru nimic bun, un copil al mâniei și așa mai departe. El este, de asemenea, un dușman al lui Dumnezeu, dar plin de iubire de sine și de egoism. Starea lui nu ar putea fi imaginată ca fiind mai îngrozitoare și mai lipsită de speranță decât este. În cel mai bun caz, el se aseamănă cu un mormânt văruit, care pare frumos la exterior, dar este plin de oase moarte și de necurăție în interior. Modul în care Dumnezeu gândește și judecă starea omului poate fi văzut pe cruce, în suferința și moartea îngrozitoare a lui Hristos.

Deci, pentru a ajuta o creatură atât de sărmană și de deplâns, pentru a salva pe cineva atât de nevrednic și cu totul pierdut, s-a arătat harul lui Dumnezeu. Nimic mai puțin decât harul divin și mila divină nu ar fi putut răspunde unei astfel de stări. De aceea citim: „Dar Dumnezeu, *fiind bogat în îndurare, pentru dragostea lui mare cu care ne-a iubit*” [Efeseni 2.4]; și: „*Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea*” [Ioan 3.16]; și: „*Vedeți ce dragoste ne-a dăruit* Tatăl: să fim numiți copii ai lui Dumnezeu” [1 Ioan 3.1]; și multe alte pasaje asemănătoare. Da, unde există o dragoste ca această dragoste!

Un alt scriitor spune:

„Mântuirea, pe care o aduce harul lui Dumnezeu, întâmpină și înlătură orice fel de îndepărtare morală față de Dumnezeu produsă de păcat. „Pentru că Hristos a suferit o singură dată pentru păcate. Cel drept pentru cei nedreți, ca să ne aducă la Dumnezeu” (1 Petru 3.18). Păcatul îndepărtează de Dumnezeu, aceasta este natura păcatului; căci lumina nu poate avea părtașie cu întunericul. Dar apoi se spune: „Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați departe, v-ați apropiat prin sângele lui Hristos” (Efeseni 2.13). Păcatul, moartea, puterea lui satan și judecata lui Dumnezeu caracterizează împreună starea de stricăciune a omului, și toate acestea trebuie rezolvate înainte de a putea fi vestită o mântuire deplină și adecvată. Nu este suficient să-l scoatem pe om din degradarea și pângărirea sa morală, dacă ar fi posibil așa ceva, și să-l punem pe calea fericirii. *Conștiința* trebuie adusă la liniște, și anume pe baza satisfacerii tuturor cerințelor lui Dumnezeu, pe care El trebuie să le revendice în dreptatea și sfințenia Sa, precum și a înlăturării tuturor consecințelor posibile ale păcatului. Și tocmai aceasta este mântuirea pe care o aduce harul lui Dumnezeu. Ea introduce viața eternă în domeniul morții; „căci Dumnezeu ne-a dat viață eternă, și această viață este în Fiul Său” (1 Ioan 5.11). Ea aduce dreptatea divină acolo unde domnește condamnarea. Căci Dumnezeu „Pe Cel care n-a

cunoscut păcat, L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptate a lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5.21). Ea aduce eliberarea de sub puterea lui satan, căci Hristos „prin moarte a nimicit pe cel care are puterea morții, adică pe diavolul” (Evrei 2.14). Ba chiar mai mult decât atât, mântuirea pe care o aduce harul lui Dumnezeu ne plasează înaintea lui Dumnezeu pe locul, poziția și favoarea Aceluia prin care a fost obținută mântuirea și ne face părtași la viața și gloria Lui. Aceasta este măsura și caracterul acestei mântuiri.”

Da, harul lui Dumnezeu este fără limite, liber ca aerul, pe care îl respirăm, sau ca soarele, care ne încălzește, și la fel de adânc și de larg ca marea, sau mai bine zis ca spațiul, care este fără limită sau măsură. Și cât de frumos și încurajator este să vorbim *mai întâi* despre apariția acestui har deplin care aduce mântuirea tuturor oamenilor și abia apoi despre cum și în ce scop ne *instruiește* el! Tocmai aceasta este caracteristica harului divin, prin care acesta se află în contrast direct cu Legea: el nu cere, ci *dă*, dă din belșug și complet gratuit, și abia apoi îl *instruiește* pe cel iertat cum trebuie să umble conform noii poziții în care a fost adus. Dar înainte de a trece la conținutul instrucțiunii harului, aș dori să atrag atenția asupra unui alt aspect remarcabil din pasajul nostru. Acesta se încheie cu cuvintele: „așteptând fericita speranță și arătarea gloriei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos”.

Involuntar, când citim aceste cuvinte, ne aducem aminte de un pasaj din Psalmul 84, unul dintre minunatele cântece ale fiilor lui Core. Acești oameni experimentaseră în ei înșiși ceva din harul de neînțeles al lui Dumnezeu: fuseseră smulși de pe marginea abisului, care îi înghițise pe părinții lor răzvrătiți, de mâna puternică a harului lui Dumnezeu și plasați într-un loc de mare binecuvântare. Ei au fost cei care, călăuziți de duhul profeției, au cântat despre marea lucrare împlinită la Calvar: „Bunătatea și adevărul s-au întâlnit, dreptatea și pacea s-au sărutat” (Psalmul 85.10); și ei au fost cei care, cu inimile pline de mulțumire și conștienți de bunătatea experimentată a lui Dumnezeu, au strigat cu exaltare: „Pentru că DOMNUL Dumnezeu este un soare și un scut; Domnul va da har și glorie; nu va refuza nici un bine celor care umblă în nevinovăție.” (Psalmul 84.11). *Har și glorie* - începutul și sfârșitul pistei de alergare a credinciosului! *Harul* îl urmărește pe cel pierdut și îl salvează, iar țelul, la care îl duce, este *gloria*. Ambele sunt darul gratuit și nemeritat al lui Dumnezeu; dar ce desemnare a celor două puncte extreme ale pistei de alergare creștine, nu-i așa, cititorul meu? Cât de de invidiat este un om a cărui cale este marcată de aceste două borne divine! „Acolo unde păcatul a prisosit, harul a prisosit și mai mult” [Romani 5.20], este scris pe prima bornă; și: „Tată, vreau ca aceia pe care Mi i-ai dat Tu să fie cu Mine unde sunt Eu, ca să privească gloria Mea” [Ioan 17.24], este scris pe a doua bornă.

Ce spun inimile noastre la aceasta, dragă cititorule? Ar putea ele să rămână indiferente la o asemenea dragoste și la un asemenea har? Nu ar trebui ele să se bucure cu o bucurie de nedescris? Da, harul care ne-a căutat și ne-a găsit ne va călăuzi și ne va duce la țel; iar când ținta va fi atinsă, gloria își va deschide porțile în fața noastră. Între aceste două puncte finale ale vieții creștine, mântuirea și intrarea în glorie, se află pustia, cu luptele, ispitele și dificultățile ei. Calea este mai scurtă pentru unii, mai lungă pentru alții, mai ușoară pentru unii, mai dificilă pentru alții; dar indiferent dacă este scurtă sau lungă, ușoară sau dificilă, credința spune cu încredere: „DOMNUL Dumnezeu este un soare și un scut; Domnul va da har și glorie; nu va refuza nici un bine celor care umblă în nevinovăție.”; și: „Da, bunătatea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele și voi locui în casa Domnului zile îndelungate.” (Psalmul 23.6). Și în acest ultim verset harul și gloria sunt legate direct, și la fel este și în Romani 5.2 și în multe alte pasaje: „Prin care {Isus Hristos} avem și intrarea, prin credință, în *harul* acesta în care suntem, și ne lăudăm în speranța *gloriei* lui Dumnezeu.”

Și să nu uităm: *moartea* nu este așteptarea sau subiectul speranței credinciosului; nu, speranța lui are un țel mult mai glorios. Este venirea Domnului său, „arătarea gloriei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos”. Așa cum s-a arătat harul, tot așa se va arăta și gloria într-o zi, iar tuturor celor cărora arătarea harului le-a adus mântuirea și eliberarea, arătarea *gloriei* le va aduce odihna veșnică, bucuria netulburată la vederea feței Domnului lor mult lăudat și o răsplată bogată pentru osteneala lor de dragoste de aici jos.

Să încheiem meditația noastră de astăzi; dacă Domnul va vrea, vom vorbi altă dată despre *învățăturile* harului.

Tit 2.11-13: Pentru că harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire tuturor oamenilor, s-a arătat, *învățându-ne ca, după ce am tăgăduit neevlavia și poftele lumești, să trăim cu cumpătate și cu dreptate și cu evlavie în veacul prezent*, așteptând fericita speranță și arătarea gloriei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos.

II.

„Harul lui Dumnezeu, *care aduce mântuire tuturor oamenilor, s-a arătat*”, acesta a fost subiectul primei părți a studiului nostru; astăzi dorim să ne ocupăm puțin de *învățăturile* acestui har. După cum am văzut, aceasta este frumoasa ordine divină: harul ne vizitează în nenorocirea și păcătoșenia noastră, ne dă o mântuire veșnică și glorioasă, iar apoi ne învață cum să ne comportăm ca niște răscumpărați și iertați în această lume a păcatului.

Să observăm mai întâi că *harul* este cel care ne învață. Nu Legea ne-a fost dată ca îndrumar pentru comportamentul nostru în această lume, nici nu ni s-a pus pe grumaz un jug greu, pe care, așa cum a spus Petru odată apostolilor și bătrânilor adunați la Ierusalim, „nici părinții noștri, nici noi n-am fost în stare să-l purtăm” (Faptele apostolilor 15.10), și nici nu a fost stabilită pentru noi o lege morală umană. Nici nu suntem lăsați la părerile noastre sau chemați să fim călăuziți și formați de sentimentele noastre sau de rațiunea noastră, într-un cuvânt, de motive *omenești*. Nu, slavă lui Dumnezeu! Același har, care ne-a adus mântuirea și salvarea, se ocupă și de toate celelalte; el lucrează în noi, ne călăuzește și ne instruește, ne avertizează și ne învață. El influențează viața nouă din credincios; lucrează asupra naturii divine, pe care o face cunoscut, și produce rezultate minunate.

Dar *cum* instruește harul? Învățăturile sale pot fi împărțite în două secțiuni principale, în funcție de marele principiu divin: „Depărtează-te de rău și fă binele” (Psalmul 34.14). Prima și indispensabila condiție pentru o umblare plăcută lui Dumnezeu este întoarcerea de pe calea greșită anterioară, condamnarea decisivă a oricărui rău, cu care s-a stat sau încă se mai stă în legătură, pe scurt, o judecată de sine adevărată, sinceră, care nu cruță carnea, firea veche, ci recunoaște sentința de moarte, pe care Dumnezeu a scris-o pe ea. Unii credincioși se întrebă mirați, de ce progresează atât de puțin în viața spirituală, de ce inima lor se odihnește atât de puțin în adevărata pace și se bucură atât de puțin de bucuria binecuvântată a comuniunii cu Dumnezeu. Cauza *poate* consta în puțina cunoaștere a adevărului, dar în multe, dacă nu în majoritatea cazurilor, ea va fi găsită în împlinirea inadecvată a poruncii divine „depărtează-te de rău”. *Inima* nu este hotărâtă să se despartă cu orice preț de *tot* ceea ce lumina lui Dumnezeu nu poate suporta. Înclinația favorită,

una sau alta, rămâne neatinsă de judecata sufletului; sau nu se merge cu adevărat la fondul problemei, nu se judecă *rădăcina*, din care se naște răul; și astfel, prima condiție a unei umblări cu Dumnezeu rămâne neîndeplinită, căci Dumnezeu este lumină și nu există deloc întuneric în El [1 Ioan 1.5].

Întâlnim același principiu pretutindeni în Cuvântul lui Dumnezeu, iar credinciosul simte, în mod involuntar, că nu poate fi altfel. De exemplu, de îndată ce patriarhului Iacov i s-a spus: „Ridică-te, suie-te la Betel și locuiește acolo și fă acolo un altar lui Dumnezeu care ți s-a arătat când ai fugit din fața fratelui tău Esau”, el le-a spus tuturor celor care erau cu el: „Scoateți dumnezeii străini care sunt în mijlocul vostru și curățiți-vă și schimbați-vă hainele” (Geneza 35.1.2). Și înainte de a li se spune credincioșilor din Colose: „*Îmbrăcați-vă* deci, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, cu om inimă plină de îndurare, cu bunătate, etc.”, li se spune: „Dar acum *dezbrăcați-vă și voi de toate acestea*: mânie, supărare, răutate, etc.” (Coloseni 3,8.12). Întotdeauna este așa. Este un început zadarnic să vrei să-L slujești pe Dumnezeu și să faci binele, atâta timp cât scena nu a fost curățată de tot ceea ce este respingător și nu s-a făcut ruptura cu ceea ce am recunoscut că vine din carne.

Astfel, auzim și în pasajul nostru, ca primă instrucțiune a harului lui Dumnezeu, că trebuie „*să tăgăduim neevlavia și poftele lumești*”. Neevlavia și poftele lumești sunt cele două domenii în care se mișcă omul natural. El este un urmaș al lui Cain, care nu s-a temut de Dumnezeu, care s-a îndepărtat de prezența Lui pentru a fi „*liber*” de El și a se bucura cât mai mult de această lume. „Cain a ieșit de la fața DOMNULUI” [Geneza 4.16], iar urmașii lui s-au răspândit pe pământ, au construit cetăți, s-au îmbogățit, au inventat instrumente muzicale și tot felul de unelte din fier și aramă și s-au simțit ca acasă aici, departe de Dumnezeu. Și noi am făcut parte cândva din neamul lui Cain. Eram neevlavioși (detașați de Dumnezeu), nu întrebam care este voia Lui, urmam înclinațiile și dorințele firești ale inimii noastre și ne găseam plăcerea în plăcerile lumești, fiecare căutând să se bucure cât mai mult posibil de lume și de lucrurile ei, după felul său de a fi, după caracterul său personal sau chiar după împrejurări. Căile noastre erau poate foarte diferite unele de altele, unul afundându-se mai adânc în mocirla păcatului decât celălalt; dar nelegiuirea și plăcerea lumească erau lucrurile care ne caracterizau pe toți, fără excepție.

Apoi a venit harul. Acesta ne-a oprit pe calea stricăciunii, ne-a deschis ochii asupra stării noastre păcătoase și ne-a permis să vedem sfârșitul căii noastre. Ne-a scos din actualul curs rău al timpului, ne-a făcut să ne pocăim și ne-a pus picioarele pe calea păcii. Ne-a dat o nouă natură, cu caracteristici și impulsuri și dorințe complet noi și ne-a zugrăvit în fața ochilor noștri un țel minunat și de dorit. Abia acum am început să trăim cu adevărat. Vechiul a trecut, totul a devenit nou.

Am văzut că „harul și gloria” sunt cele două puncte extreme ale vieții creștine: am putea să le numim și „crucea și cerul”. Crucea lui Hristos, apogeul harului divin, este începutul - cerul, casa gloriei divine, este sfârșitul drumului credinciosului. Ambele, harul și gloria, sau crucea și cerul, se opun direct oricărei forme de neevlavie și oricărei asemănări cu lumea. Cum ar putea un creștin credincios, privind *crucea*, pe care Mântuitorul său, respins și batjocorit de lume, a suferit și a murit pentru păcatele sale, să consimtă la vreun păcat sau să dorească să pună din nou pe buzele sale paharul poftelor și plăcerilor lumești? Cum ar putea el să facă cauză comună cu o lume care Îl urăște pe Isus și se închină lui satan, ca și căpetenie a ei? Pe de altă parte, cum ar putea un creștin credincios, ai cărui ochi sunt ațintiți asupra *gloriei* care se află înaintea lui, care tânjește să intre în casa Tatălui, să cedeze la orice nelegiuire sau să flirteze cu lumea și să tânjească după roșcovele ei? Nu, spune sufletul, îmi este de ajuns că am petrecut timpul trecut slujind voința cărnii și poftele oamenilor; timpul care mi-a mai rămas aici aparține lui *Dumnezeu* și împlinirii *voinței Sale*

(compară cu 1 Petru 4.2,3). El a rupt definitiv cu firea și activitatea de dinainte, i-a întors spatele, iar fața îi este îndreptată în sus, spre gloria în care poftele și dorințele lumești nu mai au loc. Când această glorie se va arăta, lumea și tot ceea ce este din ea vor dispărea. „Pentru că tot ce este în lume: pofta cărnii și pofta ochilor și trufia vieții, nu sunt din Tatăl, ci sunt din lume. *Și lumea trece, și pofta ei*” (1 Ioan 2.16-17).

Dar învățătura harului nu este doar negativă, dacă pot să mă exprim astfel, adică nu ni se cere doar să renunțăm, să ne lepădăm, să tăgăduim, ci este și pozitivă, adică urmărește să scoată la iveală și să cultive calitățile și virtuțile prețioase ale noii vieți. Ceea ce este fără valoare, trecător și rău trebuie să dispară, iar ceea ce este real, durabil și bun trebuie să îi ia locul. „Pentru că harul lui Dumnezeu ... ne învață ca, după ce am tăgăduit neevlavia și poftele lumești, *să trăim cu cumpătate și cu dreptate și cu evlavie în veacul prezent*”.

Trei lucruri prețioase, trei roade ale harului care ne învață, sunt puse aici în fața ochilor noștri; prima roadă îl privește pe credincios *personal*, a doua se referă la comportamentul său *față de alții* și a treia este poziția sa practică *față de Dumnezeu*. Să le analizăm pe scurt în ordine, iar Dumnezeu să ne dea har ca aceste roade binecuvântate să se găsească din belșug în noi toți!

În viața creștină nu există nicio stagnare; nu vine niciodată un moment în care să putem spune: „Ei bine, acum am terminat; acum putem să ne punem mâinile în sân și să ne facem comozi”. Chiar și credincioșilor din Tesalonic, care se aflau într-o stare spirituală foarte bună atunci când apostolul le-a scris prima sa scrisoare, li s-a spus: „Dar vă îndemnăm, fraților, *să prisosiți și mai mult*” [1 Tesaloniceni 4.10]; și credincioșilor din Efes, ale căror inimi erau încă în prospețimea dragostei dintâi: „ținând adevărul în dragoste, *să creștem în toate* până la Cel care este Capul, Hristos” [Efeseni 4.15]; și credincioșilor din Filipi, pentru care apostolul putea să-I mulțumească mereu lui Dumnezeu în fiecare din rugăciunile sale: „Și aceasta mă rog, ca dragostea voastră *să prisosească tot mai mult și mai mult* în cunoștință și în orice pricepere, ca voi să le deosebiți *pe cele alese*” [Filipeni 1.9]. - Dar dacă acei creștini serioși din perioada de apogeu a Bisericii creștine aveau nevoie de astfel de îndemnuri, cu atât mai mult noi, în aceste ultime zile de declin și slăbiciune, avem nevoie! De aceea, Domnul să ne dea o ureche deschisă, o inimă atentă și un duh binevoitor.

Prima dintre cele trei roade se numește „cumpătate”. Este remarcabil cât de des suntem îndemnați în cărțile Noului Testament să fim *cumpătați*. Aceasta dovedește cât de mare este pericolul ca noi să cădem în contrariul. Dar ce este cumpătarea? Este acea stare de spirit care ne permite să nu vorbim, să nu judecăm și să nu acționăm în mod pripit și nehibzuit, ci să ne gândim cu atenție la toate cuvintele și acțiunile noastre, să nu ne lăsăm purtați de sentimente și impresii de moment sau orbiți de aparențele exterioare. Un om calm, cumpătat este deja o prezență plăcută în viața firească și o binecuvântare pentru cei din jurul său; cu atât mai mult în cele spirituale! Nu este de mirare, așadar, că apostolul pune accentul pe cumpătate și chibzuință atunci când enumeră calitățile necesare unui supraveghetor din Adunarea lui Dumnezeu. „Trebuie deci ca supraveghetorul să fie fără vină, soț al unei singure soții, cumpătat, chibzuit, ...” (1 Timotei 3.2; compară și cu Tit 1.8). Calmul și cumpătarea sunt necesare pentru o bună tratare a diverselor dificultăți care apar în viața personală sau comunitară a credincioșilor, precum și pentru o bună luare în considerare a diferitelor caractere și circumstanțe. De câte ori un cuvânt nehibzuit, un sfat nehibzuit a dus la mari pagube și nenorociri!

Dar cumpătarea nu este necesară doar pentru cei care doresc să realizeze „buna lucrare” a unei slujbe de supraveghetor, nu, ea este necesară pentru noi toți. „Pentru că, prin harul care mi-a fost dat, spun *fiecăruia care este între voi* să nu aibă gânduri înalte, peste ceea ce trebuie să gândească,

ci să gândească așa ca *să fie cumpătat*, după cum Dumnezeu a împărțit fiecăruia o măsură de credință” (Romani 12.3). Din acest pasaj putem vedea cât de strâns este legată adevărata cumpătare de modestie și de smerenie. Un creștin cu adevărat cumpătat nu se bazează prea mult pe sine însuși, pe înțelepciunea și experiența sa, ci se încrede în Dumnezeu și cere înțelepciune de sus. El nu depășește măsura care îi este atribuită, ci vorbește și acționează fiind conștient de slăbiciunea și neputința sa. El examinează „care este voia bună, plăcută și desăvârșită a lui Dumnezeu” și judecă totul în lumina Cuvântului divin, ținând cont de miopia și nebunia umană. Iar când este vorba de o „slujire” sau alta, el are grijă să nu depășească „măsura de credință” pe care i-a dat-o Dumnezeu, pentru ca slujirea sa să fie cu adevărat binecuvântată și folositoare. Când vorbește, el rostește „cuvinte ale adevărului și ale înțelepciunii” (Faptele apostolilor 26.25).

Cât de mult ni se cuvine tuturor cumpătarea rezultă foarte categoric din prima jumătate a capitolului nostru (Tit 2). „Dar tu”, citim în versetele 1 și 2, „vorbește cele convenite învățaturii sănătoase: ca bărbații în vârstă să fie *cumpătați*, demni, chibzuiți, sănătoși în credință, în dragoste, în răbdare.” Femeile în vârstă sunt sfătuite să „le deprindă pe cele tinerele să-și iubească soții, să iubească și copiii, *să fie chibzuite*, curate, ...” (versetele 4,5.) În ceea ce-i privește pe tineri citim: „Pe cei mai tineri, la fel, îndeamnă-i *să fie chibzuiți*” (versetul 6). Astfel, ambele sexe și toate vârstele sunt îndemnate la chibzuință, și este deosebit de demn de remarcat faptul că doar aceasta este menționată în ceea ce-i privește pe tineri, deoarece ei sunt cei mai expuși pericolului de a vorbi nechibzuit și de a acționa nechibzuit ca urmare a tinereții și a lipsei de experiență și a încrederii în sine, asociate de obicei cu aceasta. Tit însuși este sfătuit de apostol să se prezinte ca un model de fapte bune, să dea dovadă de *seriozitate demnă* și să-și rușineze adversarul prin vorbire sănătoasă, neavând nimic rău de spus despre el [Tit 2.7,8].

La ultimul pasaj, care abordează subiectul nostru, să adăugăm un cuvânt al apostolului Petru. În capitolul 4 al primei sale epistole, el le spune credincioșilor care au fugit de stricăciunea care este în lume: „Dar sfârșitul tuturor lucrurilor s-a apropiat: *deci fiți cumpătați și treji pentru rugăciuni*” (1 Petru 4.7). Îndemnul este astfel legat aici de gravitatea deosebită a ultimelor zile în care trăim. Suntem aproape de sfârșitul tuturor lucrurilor, mult mai aproape astăzi decât erau credincioșii de atunci. Au venit „vremurile grele” ale sfârșitului (2 Timotei 3.1). Spiritul voinței proprii și al răzvrătirii pune stăpânire cu o forță înspăimântătoare, goana după comorile acestei lumi devine tot mai sălbatică, dorința pentru plăcerile ei tot mai impetuoasă, iar în alegerea mijloacelor pentru atingerea scopului dorit, oamenii sunt din ce în ce mai puțin temători și precauți.

Creștinul trebuie să stea cu adevărat ferm în valul învolburat și, cu cumpătare și rugăciune serioasă și perseverentă, să aibă privirea ațintită spre cele două puncte centrale ale vieții creștine! Atâta timp cât crucea și gloria umplu cercul vizual al sufletului, credinciosul este într-o stare bună. Atunci el se ține departe de mersul lumii, ba chiar de orice legătură cu ea, și rămâne un străin aici, care nu are aici o cetate statornică, ci o caută pe cea care va veni. Amintindu-și cuvântul apostolului, că chipul acestei lumi trece și că sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape, el este unul dintre cei care cumpără, dar *nu posedă*, care se folosesc de lume, dar *nu o folosesc ca fiind a lor* (1 Corinteni 7.30,31). Vai, câți credincioși din zilele noastre par să fi uitat acest cuvânt serios și care ne cercetează inima! Unii dintre ei și-au pierdut privirea clară, simplă, judecata sobră și chibzuită! În preocupările lor în afaceri, în obiceiurile și acțiunile lor, ei s-au coborât la nivelul copiilor acestei lumi; au pierdut sentimentul tandru pentru ceea ce este adevărat, demn, drept, curat și frumos, pentru tot ceea ce este bun și împodobește învățătura Dumnezeului nostru și Mântuitor. Înțelepciunea omenească îi călăuzește în planurile și deciziile lor, iar gândul la câștigul pământesc îi preocupă mai mult decât grija pentru onoarea Domnului și pentru lucrurile veșnice.

Vai, de s-ar trezi toți iubii lui Dumnezeu! „Trezește-te tu, care dormi, și înviază dintre cei morți și Hristos va străluci peste tine. Vedeți deci cu grijă cum umblați, nu ca neînțelepți, ci ca înțelepți, răscumpărând timpul, pentru că zilele sunt rele.” (Efeseni 5.14-16) Da, zilele sunt rele, dezastruoase pentru mulți. Unii credincioși, chiar și în domeniul lucrării Domnului, lucrării de evanghelizare etc., din lipsă de veghere s-au lăsat atrași în lucruri care le-au provocat lor și altor credincioși durere și suferință profundă și dezonoare pentru Domnul! Nu au fost cumpătați, nu au stăruit în rugăciune. Câte lucruri se întâmplă în acest domeniu, atât în cercul credincioșilor, cât și în mărturia exterioară, care cu siguranță nu ar avea loc dacă am fi puțin mai cumpătați și mai treji! Cu regret, cât de des se afirmă propriul nostru ego, propria noastră voință, propria noastră putere și înțelepciune! De aceea, să luăm aminte la îndemnul: „decă fiți cumpătați și treji pentru rugăciuni” (1 Petru 4.7). Da, *treji* pentru rugăciune, căci există o mare diferență între a te ruga și a te ruga. Unii creștini se roagă probabil cu regularitate în anumite momente, dar rugăciunile lor sunt mai mult cuvinte decât putere; duhul lor nu este treaz și lucid, iar conștientizarea cui se adresează este slabă.

Dar să ne întoarcem la textul nostru. Al doilea rod al învățaturii harului lui Dumnezeu este *dreptatea practică*. Aceasta, așa cum am spus deja, se manifestă față de *ceilalți*, atât în cuvinte, cât și în acțiuni; pentru că nu degeaba limba este numită „*lumea nedreptății*” (Iacov 3.6). Multă, nespus de multă nedreptate se face prin intermediul limbii. Aici, vânzătorul face reclamă unui produs inferior ca fiind de o valoare deplină, acolo cumpărătorul retrogradează un obiect împotriva bunului său simț, pentru a obține un preț mai mic; aici limba șoptește cuvinte frivole și seducătoare, acolo distruge cu nesimțire buna reputație a unei persoane; aici înfrumusețează și lingusește, acolo dă o judecată aspră și nedreaptă; aici vorbește cu fățarnicie și minte, acolo blestemă și blasfemiează etc., etc., etc.

„Frații mei, nu trebuie ca acestea să fie așa” [Iacov 3.10]. Nu, toate cuvintele și acțiunile noastre ar trebui să fie drepte și sincere. Ar trebui să se spună întotdeauna despre un creștin, așa cum s-a spus cândva despre Daniel, când dușmanii lui căutau să-l distrugă: „n-au putut să găsească nimic, nici o greșeală, pentru că el era credincios și nu se găsea în el nici vină, nici greșeală” (Daniel 6.4). Vai!, este *un lucru trist* atunci când copiii lumii pot arăta cu degetul spre copiii lui Dumnezeu și pot spune: „Priviți, aceștia sunt cei care *vor să ne arate* calea spre cer; *dar cum se poartă ei!* Unde este mentalitatea cerească despre care ei vorbesc atât de mult?” Da, lumea vede principiile și acțiunile noastre, ne aude cuvintele și face judecăți aspre; și o face cu deplină justificare. Ah, fie ca să se întipărească adânc în inimile noastre faptul că Dumnezeu iubește balanțe drepte și o efa dreaptă și judecăți drepte, și că suntem chemați să umblăm pe urmele Celui Sfânt și Drept! Să umblăm cu cinste printre copiii acestei lumi, pentru ca ei, vorbind despre noi ca despre niște răufăcători, să-L slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării lor *prin faptele bune, pe care le văd*. (compară cu 1 Petru 2.12; Matei 5.16) Copii ai lui Dumnezeu fără vină și curați, fără cusur, în mijlocul unei generații strâmbe și pervertite, strălucind ca niște lumini, ținând sus Cuvântul vieții (compară cu Filipeni 2.15,16) - în ce măsură această descriere mi se potrivește mie și ție, iubite cititor?

În încheiere, un scurt cuvânt despre al treilea și ultimul rod al învățaturii harului, *evlavia*. În ce constă aceasta este clar din cuvântul însuși; ea descrie starea, *poziția practică a sufletului în raport cu Dumnezeu*. Omul prin natura sa trăiește departe de Dumnezeu, fără Dumnezeu; credinciosul se odihnește în Dumnezeu și umblă cu Dumnezeu. Vrajmașul se străduiește să îndepărteze sufletul de această comuniune binecuvântată cu Dumnezeu și pune obstacole și piedici de tot felul în calea celor care vor să ducă o viață evlavioasă. De aceea citim: „Toți care doresc să trăiască cu evlavie

în Hristos Isus *vor fi persecutați*”, și: „*deprinde-te în evlavie*”, și: „Dar tu, om al lui Dumnezeu, ... *urmărește dreptatea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blândețea duhului. Luptă-te lupta cea bună a credinței!*” (2 Timotei 3.12; 1 Timotei 4.7; 6.11,12). Adevărata evlavie este reprezentarea vieții lui Hristos aici pe pământ, care, desigur, rămâne întotdeauna imperfectă în noi; dar Persoana Sa adorabilă este modelul, exemplul desăvârșit pentru noi. Când ne gândim la acest lucru, înțelegem că „evlavia cu mulțumire” [1 Timotei 6.6] trebuie să fie într-adevăr un *mare câștig*. Fie ca, prin urmare, chipul Preaiubitului nostru Domn să se formeze mai mult în noi! Să nu uităm, de asemenea, că evlavia are „*promisiunea vieții, a celei de acum și a celei viitoare*” [1 Timotei 4.8] și că „Domnul știe să-i salveze din încercare pe cei evlavioși” (2 Petru 2.9).

Tit 2.11-13: Pentru că harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire tuturor oamenilor, s-a arătat, învățându-ne ca, după ce am tăgăduit neevlavia și poftele lumești, să trăim cu cumpătate și cu dreptate și cu evlavie în veacul prezent, *așteptând fericita speranță și arătarea gloriei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos.*

III.

Ajungem acum la a treia și ultima parte a subiectului nostru, la țelul glorios, pentru care harul lui Dumnezeu i-a destinat și pregătit pe credincioși. Acesta s-a gândit la *trecut, prezent și viitor*, într-un cuvânt, a purtat grijă de *totul*. Întâlnim același adevăr prețios la începutul capitoului 5 din Epistola către Romani. Acolo, în ceea ce privește trecutul, avem pace cu Dumnezeu, păcatele noastre nu mai sunt; în prezent avem acces liber la harul sau favoarea lui Dumnezeu în care ne aflăm, iar privind spre viitor ne laudăm în speranța gloriei lui Dumnezeu. Găsim ceva asemănător în 1 Tesaloniceni 1.9,10: tesalonicenii credincioși se întorseseră la Dumnezeu de la idolii pe care îi slujeau odinioară (trecutul) pentru a-L sluji pe Dumnezeul cel viu și adevărat (prezentul) și pentru a-L aștepta pe Fiul Său din ceruri (viitorul). Acum, în pasajul nostru este exact așa: **harul** ne-a adus mântuirea, nouă, celor pierduți odinioară; în prezent ne învață, iar în ceea ce privește viitorul ne arată gloria ca final al cărării noastre.

S-a subliniat adesea că nimic nu este capabil să exercite o influență mai puternică asupra întregului nostru comportament în această lume decât speranța venirii Domnului. Acolo unde această speranță este vie în suflet, ea remodelează complet caracterul unei persoane, îi reglează acțiunile și comportamentul în conformitate cu principiile cerești și face din ea un străin aici pe pământ, care așteaptă cu nerăbdare „țara încântătoare” promisă. Speranța este numită o speranță „fericită”; ea umple de fapt inima de bucurie și pace, o face să fie calmă și încrezătoare în suferință, o protejează de aroganță în zilele bune și îi permite să privească în sus și înainte cu bucurie.

Domnul Isus Însuși le-a făcut cunoscut pentru prima dată alor Săi această speranță. Când era pe cale să Se întoarcă la Tatăl Său, El a îndreptat ochii ucenicilor Săi întristați și consternați spre cer și le-a vorbit despre o casă a Tatălui cu multe locuințe sus, în glorie. Dacă ceva a putut să le învioreze inimile abătute, a fost aceasta. Domnul știa aceasta; El știa din experiență ce înseamnă să fii nevoit să mergi singur într-o lume păcătoasă și ostilă, iar inima Sa iubitoare tânjea să ofere o „puternică mângâiere” celor ai Săi, care trebuiau să rămână în urmă în lume. Așa că El le-a îndreptat gândurile în sus și, în același timp, spre revenirea Sa: „Mă duc să vă pregătesc un loc; și, dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, *vin din nou și vă voi primi la Mine Însumi, ca, acolo*

unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14.2b,3) El nu mai putea rămâne acolo unde erau ei, dar ei trebuiau să fie transferați acolo unde avea să fie El de atunci încolo. O schimbare prețioasă! Făgăduința Domnului nu s-a împlinit încă, dar noi o așteptăm cu perseverență; și *în curând* se va împlini: noaptea a înaintat mult, iar dimineața este aproape.

Este foarte remarcabil cum această speranță în revenirea Domnului nostru iubit este asociată în scrierile Noului Testament cu cele mai diverse subiecte și circumstanțe. În primul rând, ea este ceea care nu ne lasă să fim „întristați ca și ceilalți *care nu au speranță*” (1 Tesaloniceni 4.13), atunci când lui Dumnezeu Îi place să cheme din mijlocul nostru un frate iubit sau o soră iubită. Ea ne amintește că îi vom revedea într-o stare glorificată pe acești plecați, atunci când va veni Isus, nu numai în cer sus, ci deja aici, *înainte* de a fi răpiți cu toții împreună pentru a-L întâlni în văzduh (1 Tesaloniceni 4). Ea ne încurajează să fim credincioși și sârguincioși în slujirea noastră, sporind mereu în lucrarea Domnului, știind că lucrarea noastră nu este în zadar în Domnul (1 Corinteni 15). **Ea** ne îndeamnă să fim credincioși în administrarea talantului care ne-a fost încredințat și să fim veghetori și treji, pentru ca atunci când El va veni să primim o răsplată mare (Luca 12 și 19). Ea îi încurajează pe **slujitorii** Domnului, pe evanghelist, pe păstor și pe învățător, la credincioșie devotată, la sârguință perseverentă, la lucrare neobosită, fie printre cei din afară, fie printre turma lui Hristos Însuși, pentru ca să primească o cunună de laudă și să nu fie rușinați înaintea Domnului la venirea Sa (2 Corinteni 1.14; Filipeni 2.16; 1 Tesaloniceni 2.19; 1 Ioan 2.28; 2 Ioan 8). Ea ne învață să fim blânzi și indulgenți față de toți oamenii (Filipeni 4.5), să fim răbdători (Iacov 5.7,8), să nu ne justificăm pe noi înșine (1 Corinteni 4), ci, dimpotrivă, să ne curățim de orice întinare a cărnii și a duhului și să desăvârșim sfințenia în frica lui Dumnezeu, chiar să ne curățim pe noi înșine, *așa cum El este curat* (1 Ioan 3.3). Ea ne face să perseverăm în necazuri, ne dă putere să suferim nedreptăți și să încredințăm toate lucrurile Celui care judecă cu dreptate, ne avertizează inima împotriva tendinței naturale de a ne agăța de lucrurile văzute și o îndreaptă spre lucrurile nevăzute.

Cât de important este, așadar, ca această speranță să rămână vie și trează în fiecare dintre noi; și laudă Domnului că El ne vine în ajutor nu numai prin Cuvântul Său și prin Duhul Său (vai! adesea suntem ascultători atât de uituci și avem inimi atât de insensibile la învățăturile și îndemnurile Duhului), ci și prin circumstanțe, prin căile Sale cu noi! Este aproape de necrezut cât de repede se pot răci cele mai calde sentimente și se pot aplatiza cele mai profunde impresii; fiecare dintre noi știe din propria experiență rușinoasă că așa stau lucrurile și, de aceea, ce bine că ochiul Domnului este mereu îndreptat asupra noastră și că mâna Sa credincioasă ne călăuzește!

Faptul că există două etape în revenirea Domnului, venirea Sa pentru a-i primi pe sfinți și arătarea Sa împreună cu ei în glorie, este bine cunoscut de toți cititorii mei, așa că nu este nevoie să intru în detalii. De asemenea, pot să presupun ca fiind cunoscută a doua secțiune; că apariția Domnului în putere și glorie, este în legătură cu judecata tuturor dușmanilor, cu nimicirea tuturor adversarilor, dar în același timp și cu răsplata publică a credincioșiei credinciosului, cu distribuirea răsplății. În pasajul nostru, ambele secțiuni par a fi rezumate prin expresia despre „fericita *speranță și arătarea gloriei* marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos”. Credinciosul le așteaptă pe amândouă cu o inimă fericită și recunoscătoare.

Venirea lui Hristos pentru răpirea sfinților înviați sau transformați (1 Tesaloniceni 4.15-17) este ceva atât de minunat și înălțător, încât gândul la ea nu poate decât să-l încurajeze pe pelerinul ceresc. De aceea apostolul spune: „*Încurajați-vă unii pe alții cu aceste cuvinte!*” (1 Tesaloniceni 4.18). Cu ce încântare vom auzi chemarea măreață a Domnului nostru iubit! Orice cătușă va cădea, orice povară va ceda, iar în trupuri transfigurate și glorificate Îl vom vedea pe Cel pe care sufletul

nostru Îl iubește. Chiar și această colibă săracă și fragilă, care încă ne leagă de această creație și care ne amintește mereu dureros că aparținem unei generații umane păcătoase și decăzute, va experimenta puterea eliberatoare și răscumpărătoare a Mântuitorului nostru Isus Hristos. Trupul nostru de smerenie va fi transformat în conformitate cu trupul Său de glorie, potrivit cu puterea divină prin care El este capabil să-Și supună toate (Filipeni 3.20,21). După cum am purtat chipul celui din țărână, așa vom purta și noi chipul Celui ceresc (1 Corinteni 15.49). „Pentru că, pe aceia pe care i-a cunoscut dinainte, i-a și rânduit dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi-născut între mulți frați” (Romani 8.29). O, cum ne vom simți când Isus al nostru va introduce familia cerească în casa Tatălui și o va prezenta Tatălui conform cuvintelor: „Iată, eu și copiii pe care Mi i-a dat Dumnezeu!” [Evrei 2.13].

Nu este aceasta, în adevăr, o speranță „fericită”? Și ea se poate împlini astăzi sau mâine! Ce spune inima ta, dragă cititor? Răspunde ea cu o dorință înfocată: „Amin, vino, Doamne Isuse!”? Sau există în tine un sentiment vag, căruia nu vrei să-i dai cuvinte, dar care se manifestă mereu: venirea Domnului meu nu este încă atât de aproape? Dacă este așa, atunci judecă-l fără ezitare; este de la vrăjmașul, care ar vrea să-ți răpească bucuria cea mai prețioasă și să te tragă înapoi pe tărâmul și sub influențele lucrurilor vizibile. Da, în fond, nu este altceva decât necredința, germele a ceea ce vezi că iese la iveală la batjocoritorii din zilele din urmă. Ei spun: „Unde este promisiunea venirii Lui? Pentru că, de când au adormit părinții, toate rămân așa cum erau de la începutul creației” (2 Petru 3.4). Ai vrea să fii cât de cât ca ei, să fii de acord cu ei în cel mai mic aspect? Nu, și de o mie de ori nu! „Domnul nu întârzie în ce privește promisiunea, cum socotesc unii că este o întârziere, ci este îndelung-răbdător față de voi, nevrând ca vreunii să piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3.9.) Cuvintele lui Iacov: „Dar răbdarea să-și aibă lucrare desăvârșită” [Iacov 1.4], pot fi cu siguranță aplicate și în această privință; și așa vrea să întreb: Nu merită oare efortul de a îndura un pic mai mult, dacă Dumnezeu folosește timpul de așteptare pentru a salva atât de mulți oameni pierduți?

Să nu uităm, de asemenea, că Isus așteaptă sus cu mult mai multă dorință momentul unirii cu iubita Sa mireasă, decât putem noi aștepta vreodată aici. Puterea dorinței depinde, firește, de profunzimea și intimitatea dragostei; și unde ar fi o dragoste ca dragostea Lui? De aceea și apostolul dorește ca Domnul să ne îndrepte inimile spre dragostea lui Dumnezeu și spre *răbdarea lui Hristos*. (2 Tesaloniceni 3.5)

Cu toate acestea, se ridică întrebarea: Nu va avea atunci „gloria marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos” nimic înfricoșător sau cel puțin apăsător *pentru noi*? *Imposibil! Căci Cel pe care Îl vom vedea în gloria Sa divină și maiestuoasă este Isus, Mântuitorul nostru, care ne-a iubit și „S-a dat pe Sine Însuși pentru noi”* (Tit 2.14). Cum ar putea ca vederea Lui să trezească în noi frică și groază? Dimpotrivă, a-L vedea așa cum este El va fi pentru noi încântare și bucurie fermecătoare. O, iubiților, Îl vom vedea pe Acela în care am crezut, despre care am vorbit atât de des, a cărui dragoste ne-a înviorat pe drumul prin pustie, ale cărui cuvinte ne-au hrănit și al cărui braț puternic ne-a purtat prin toate ispitele și pericolele! În loc să ne înspăimântăm, vom contempla cu o bucurie profundă și recunoscătoare gloria care I-a fost conferită Lui, cel care acum este disprețuit și respins, da, care este a Lui în virtutea Persoanei Sale divine; iar „Vrednic ești!” al nostru va răsună cu o forță și o intimitate ca niciodată.

Da, ne putem gândi cu deplină *încredere* la arătarea Sa în glorie. Pentru că Cel care vine, îmbrăcat în splendoare și maiestate, este Preaiubitul inimilor noastre, care **ne-a ales și ne-a pregătit pentru a împărtăși cu El toată gloria Sa** și pentru a fi pe tron **alături** de El ca și comoștenitori ai Săi. Însă, carnea și sângele nu pot moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Ochii noștri actuali nu sunt făcuți

pentru a-L vedea așa cum este El, urechile noastre nu sunt formate pentru a înțelege limba Canaanului ceresc; limba noastră nu este capabilă să rostească acele cuvinte de nedescris, pe care omului nu-i este permis să le spună; mâinile noastre nu sunt capabile să apuce corzile harfelor de aur ale cerului, iar picioarele noastre nu sunt capabile să meargă pe străzile strălucitoare ale Noului Ierusalim; toată înțelegerea noastră este parțială și realizarea noastră este imperfectă și slabă. Dar ceea ce este desăvârșit va veni, iar noi vom cunoaște așa cum suntem recunoscuți. Trupul nostru de smerenie va fi atunci dat la o parte, toate lucrurile pământești, temporale și trecătoare vor fi dispărut pentru totdeauna. Ochii și urechile, mâinile și picioarele - totul, absolut totul va fi făcut nou și remodelat după chipul Omului glorificat de sus. „După cum am purtat chipul celui din țărână, vom purta și chipul Celui ceresc” [1 Corinteni 15.49]. „Vom fi asemenea Lui, pentru că-L vom vedea cum este” [1 Ioan 3.2b].

Am spus mai sus că, odată cu arătarea gloriei Domnului, va avea loc și răsplata publică a credincioșiei credinciosului, distribuirea răsplății. Nu este oare acest gând de natură să trezească în inimile noastre o îngrijorare neliniștitoare? Din nou aș vrea să răspund: Imposibil! Căci ce se va vedea din noi în acea zi? Ce ne va arăta această răsplată? Nimic altceva decât harul infinit și care se revarsă al marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor. Vom fi asemenea „oilor” din Matei 25, care stau la dreapta Fiului Omului așezat pe tronul Său glorios; ca și ele, ne vom întreba cu profundă uimire: „Doamne, când și cum am meritat răsplata bogată pe care mi-o dai?” Niciodată nu a existat o plată a salariului atât de dreaptă, dar nici atât de plină de har, care să depășească toate așteptările, cum va avea loc atunci. Fără îndoială că *distribuirea* răsplății va fi cu totul diferită de ceea ce gândim noi astăzi; dacă va fi vreodată, atunci ne vom da seama cât de miopi am fost aici, câtă importanță am acordat aparențelor exterioare și cât de puțin am fost capabili să judecăm oamenii și acțiunile în funcție de adevărata lor valoare înaintea lui Dumnezeu. Dar, oricum ar fi, un lucru este sigur: fiecare dintre noi va preamări bunătatea minunată a Domnului și va cunoaște cât de rea și fundamental rea este afirmația robului leneș: „Doamne, te știam că ești om *aspru*” (Matei 25.24).

Să nu uităm, de asemenea, că distribuirea publică a răsplății este precedată de descoperirea în fața scaunului de judecată al lui Hristos. Din nou, biata inimă temătoare, care cunoaște atât de puțin dragostea marelui său Dumnezeu și Mântuitor, întreabă: Nu este aceasta înfricoșător și înspăimântător? Aș vrea să întreb: Este astăzi ceva înfricoșător pentru un suflet sincer să vină în lumina lui Dumnezeu? Oare nu *dorește* el mai degrabă să se descopere astăzi complet în fața lui Dumnezeu, să nu aibă nici o reținere, nici măcar cea mai mică reținere, în fața Lui? Da, limbajul lui este: „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Și vezi dacă este în mine vreo cale a întristării și condu-mă pe calea eternă!” (Psalmul 139.23,24). El este cu adevărat fericit și mulțumit doar atunci când nu există nici cea mai mică umbră, nici cel mai slab nor între el și Dumnezeu cel sfânt. El este, într-adevăr, plin de o seriozitate profundă, sfântă și plină de zel pentru a fi plăcut lui Dumnezeu în toate; el se teme, într-adevăr, de el însuși, de pericolele și ispitele care există pe calea acestei lumi păcătoase și de posibilitatea de a-L întrista pe Preaiubitul lui Domn prin infidelitate sau necredință. Dar sursa și forța motrice a comportamentului lui nu este frica și neîncrederea, ci dimpotrivă, dragostea și încrederea. El știe în cine a crezut. De fapt, el nu lucrează de dragul răsplătirii sale, ci de dragul Celui care l-a iubit și îl iubește. El ar dori să primească o răsplată bogată, nu pentru ca el să fie glorificat, ci pentru ca *Isus* să fie glorificat prin ea și pentru că răsplata îi vine din mâna *Lui*.

Când un suflet stă așa cum tocmai am descris - și *așa ar trebui să stea fiecare* suflet credincios, aceasta este starea lui normală - atunci el nu se gândește la scaunul de judecată cu teamă, ci cu o pace desăvârșită, da, cu bucurie. El tânjește după această revelație, pentru că știe din experiență:

cu cât este mai aproape de lumină, cu atât este mai adâncă bucuria, cu atât este mai intimă și mai fericită părtășia, cu atât este mai clară privirea, cu atât este mai neumbrită pacea și mai curată savurarea.

Ah, de ce sunt atât de mulți credincioși care, din lipsă de credință sau de credincioșie practică, înțeleg și se bucură atât de puțin de aceste lucruri prețioase! Că suntem cu toții slabi, foarte slabi, și că suntem departe de țel, asta este sigur; cel mai fidel credincios va simți cel mai mult cât de slabă și imperfectă este starea sa, fidelitatea sa, devotamentul său, pe scurt *tot* ceea ce ar trebui să se regăsească în el din calitățile și virtuțile noii vieți, pe care o posedă. Dar câți credincioși sunt în zilele noastre ale căror inimi au devenit lumești, care se străduiesc pentru ceea ce este pe pământ și, în această strădanie, au pierdut în mod natural comuniunea, unirea strânsă cu Dumnezeu; sau alții care acordă atenție gândurilor și înclinațiilor firești ale inimii lor, care lasă loc cărnii, neglijează rugăciunea și judecata de sine și în felul acesta ridică o barieră între Dumnezeu și ei înșiși. Este de la sine înțeles că astfel de suflete nu se pot gândi cu liniște și bucurie la faptul că vor fi descoperite în fața scaunului de judecată al lui Hristos; ele nu sunt descoperite în fața lui Dumnezeu *acum*, cum ar putea tânji după lumina desăvârșită a scaunului de judecată? Ele nu așteaptă cu o inimă fericită arătarea gloriei lui Isus Hristos. Speranța de a-L vedea nu este o speranță „fericită” pentru ei. Cât de profund de deplâns sunt astfel de suflete! Cât de lipsit de bucurie și de pace este drumul lor, cât de pierdut este timpul lor, cât de inutilă este viața lor!

O, dragul **meu** cititor, dacă cumva această descriere ți se potrivește, fie ca tu să te trezești și să te pleci cu adâncă tristețe înaintea Celui „care S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-Și curățească un popor pentru Sine, plin de râvnă pentru fapte bune” [Tit 2.14]! Vezi, tu nu mai ești al tău; ai fost răscumpărat din orice fărădelege și ai fost adăugat la poporul proprietate a Domnului. Și care a fost prețul? Isus Însuși! El S-a dat *pe Sine Însuși*. Ar putea exista un motiv mai emoționant decât acesta, pentru a ne stimula la o umblare devotată pentru El? El a murit pentru noi, Cel sfânt pentru cel păcătos, Cel drept pentru cel nedrept! Sângele Său prețios a curs pentru a ne curăța, iar acum suntem ai Săi, proprietatea Sa răscumpărată scump.

„*Un popor pentru Sine, plin de râvnă pentru fapte bune*” - nu mișcă inima ta aceste cuvinte? Domnul are un popor pe acest pământ care este al Său, pe care l-a dobândit prin propriul Său sânge, care Îi poartă Numele și în care El este glorificat; iar tu ești unul din acest popor. Poate lumea să vadă acest lucru? Îl recunoaște ea pe Domnul tău în faptele și comportamentul tău? Ești tu plin de râvnă în fapte bune? Sunt atât de multe nevoi în zilele noastre, atât de mulți bolnavi, slabi, săraci, îndoliați, atât de multe văduve și orfani care au nevoie de mângâiere. Lucrarea Domnului este atât de mare și de vastă și necesită atât de mult ajutor. Ești tu *plin de râvnă* să participi la aceste nevoi diverse, să participi la orice lucrare bună? Ah, să nu uităm că am fost răscumpărați și lăsați aici pentru acest scop! Cât de bun și de milostiv este Dumnezeul nostru, care ne încurajează într-un mod atât de emoționant la o umblare sfântă și plăcută Lui! El nu face cerințe severe, nu ne amenință cu pedeapsa. Nu, este ca și cum El ar spune: „Copilul meu! Isus S-a dat pe Sine Însuși pentru tine. Nu mișcă aceasta inima ta? El te-a răscumpărat pentru El Însuși. Ai putea tu să vrei cumva să slujești unui alt stăpân?”

Ah, dacă toate inimile noastre ar fi pregătite să răspundă la un astfel de limbaj al dragostei! Harul *s-a arătat*; gloria *se va arăta* în curând. Haideți să legăm aceste două puncte finale ale carierei creștine prin umblarea în frica de Dumnezeu și credincioșie!